eugen dorcescu

drumul spre tenerife

coperta I: *drago, dracaena draco*, în icod de los vinos.
foto – **dana**

coperta a IV-a: eugen dorcescu, în puerto de la cruz,
iunie 2008

© Eugen Dorcescu. Editura Eubeea, Timişoara.
ISBN : 978-973-673-125-9
nceranu@info.uvt.ro

eugen dorcescu

drumul spre tenerife

eubeea
2009

The world is too brutal for me

John Keats

...mes îles fortunées! Surprises du matin, espérances du soir — vous reverrai-je encore quelques fois ? Vous seules qui me délivrez de moi et en qui je puis me reconnaître. Miroirs sans tain, cieux sans lumière, amours sans objet

Jean Grenier

prolog

dungile prelungi
paralele
ale norilor peste
ocean
la orizont călimara
ascuţită
a insulei
oceanul
nesfârşit
manuscris
papirus lichid
scris cu alb pe
albastru

*

sublimul rămâne
întotdeauna
sublim
chiar dacă
oamenii
nu-l mai
observă

1

călătoria spre tenerife
a început când nimeni
absolut nimeni nu
bănuia că drumul se şi
desenează în negura serii
în negura sufletului
eu bănuiam desigur cel mai
puţin sau la fel de puţin
precum oricare altul
precum oricare din cei
prezenţi în
librăria crepusculară

unde noi
eroii acestei întâmplări
viitoare
am citit am conversat
în română în spaniolă
în franceză
drumul spre tenerife se contura
între timp îşi
desenase vag primele serpentine
de
aer de ceaţă
dar nimeni nici eu nu le-a luat în
seamă
zilele săptămânile au trecut
drumul se maturiza clădit
de cuvintele noastre rostite
atunci de
disperatele noastre apeluri spre
nebunia omenească
todo es vanidad
y correr tras el viento*
de convingerea noastră că
prostia ultimă
cea mai de sus cea mai de jos
în materie de
poezie de artă e
să afirmi şi să crezi că poezia

şi arta sunt gratuite
drumul creştea
a prins glas şi
de la celălalt capăt al lui
chiar din tenerife mi-a
trimis un mesaj
drumul concret devenise abstract
drumul abstract redevenise concret
dar de o concretitudine secundă
drumul concretitudinii secunde şi-a
construit imediat realitatea
ambianţa şi
umanitatea secundă
absorbindu-le absorbindu-ne
dinspre noi cei ce suntem înspre
noi cei
ce devenim călătorind
amintindu-ne că unul din
îndemnurile
supreme s-ar putea formula astfel
încearcă să fii ceea ce vei deveni
iată Eu Cel ce sunt Eu singurul
care sunt
îţi ofer acum
şi pentru totdeauna şansa
aceasta
El Señor te protegerá de todo

mal
y cuidará tu vida
Él te protegerá en la partida y el regreso
ahora y para siempre**

---

* ecclesiastul 1, 14 (sp.)
**psalmul 121, 7-8 (sp.)

2

încerc să fiu ceea ce
voi deveni
adică mai întâi un
călător spre tenerife apoi
un sojourner un locuitor temporar
al tenerifei
liber în autocraţia sublimului în
autocraţia frumuseţii
urcăm la bordul avionului
saab
zbor cu mici turbulenţe
cu nori
vânzoliţi cu
aterizare normală
furtuna ce-a urmat

grindină tunete
fulgere pe
high way
în fine acasă seara
cina conversaţii prelungite
până târziu
apoi
somnul negru morbid
somnul îngrozitor infernal
somnul duşmanul meu
nemilos cumplit ireductibil
şi-n zori
singur în salonul
cenuşiu încă
de pulberea incineratorie a
dimineţii
prima cafea tare în solitudinea
drumului ce izvora tot mai
clar
spre marea insulă iluminată
spre unica insulă iluminată
spre insula mereu căutată
niciodată găsită
cum se spune-n romanţe
spre insula topos existenţial
topos romantic
topos livresc

himeric topos
u-topic topos
spre insula
spre insularitatea
insondabilă ca
un ochi rotitor rătăcitor
de fântână
spre insularitatea
la isla*
din mine însumi

_____
*insula (sp.)

3

prima escală aşadar pe
drumul spre tenerife
este un burg alemanic
sub umbra domului
pluteşte fictiv într-un
viitor real
referenţial
cenuşa eremitului cenuşă
pentru care însă e pregătit
de ani şi ani
locul de lut al veşnicei

urne
poţi vedea multe în
alemanicul burg
catedrale pinacoteci perspective
alpine lacuri în
vecinătăţi înverzite
acum în cetate se află şi
eremitul mă aflu
eu însumi
strivit între săgeţile
aprinse ale dimineţii
smuls din propria-mi
bătrâneţe sinistră
neretrăind nimic
nemaivisând nimic
eu însumi pornit pe
drumul spre tenerife
drumul alb şi singur şi
iluminat ca o cărare a
lunii pe mare
şi eu pe linia lui
pe linia drumului
aidoma primului om aidoma
omului primordial
căutând în sens invers
paradisul
căutând edenul

în locul unde
edenul îşi revelează
ameţitor de intens
prezenţa absentă

4

privesc în zori de
la fereastră cum
drumul spre tenerife
unduie lin şi lent şi
larg peste coline
cum se desfăşoară în ample
ocoluri spre zarea difuză
şi cum acolo departe
foarte departe
devoră soarele abia
răsărit
drumul ca un şarpe de
diamant
smulge soarele din pântecele
mării din
pieptul însângerat al
oceanului îşi
înfige colţii în trupul lui
fraged

ud încă
sângele solar ţâşneşte în
raze prelungi până sus
în văzduhul întunecat
şi drumul
drumul necruţător
el întruparea cosmică a ideii
de călătorie de voiaj el
întruparea ideii de
undeva sau
mai curând de
niciunde
se satură cu sângele soarelui
cu limfa lui le absoarbe
se umple lăuntric de soare
poartă substanţa solară prin
întregul său trup ireal
apoi sătul liniştit se reaşază
între mine şi tenerife
se aşază între mine şi
viitor
tot aşa de fascinant şi de
impenetrabil
cum se aşază puntea ceţoasă
de lemn
ceţoasă şi tulbure fie că-i zi
fie că-i noapte

puntea aceea de lemn dintr-un
singur trunchi de arin puntea
ce leagă malurile pietroase ale
ibrului ale jaleşului
ale sohodolului
puntea ce prelungeşte cărarea
dintre
mine ajuns pe un ţărm
şi trecutul
al meu desigur fiindcă
trecutul şi viitorul sunt strict
personalizate
dintre mine ins finit
perisabil
şi trecutul infinit neguros
rămas în urmă pe ţărmul
celălalt
pe ţărmul pierdut
uitat şi viu şi
tragic şi corosiv
unde am fost şi
nu voi mai fi
niciodată

5

drumul goneşte
mă dă deoparte
mă lasă în urmă
îşi zice eremitul în
aspra lui clipă de luciditate
în tăioasa lui clipă
de cumpănă de ezitare
de îndoială
de glacială melancolie
sunt bătrân prea
bătrân
poate nici nu mai
aparţin
drumului
the years of our life
are threescore and ten
or even by reason
of strength fourscore
yet their span is but toil
and trouble
they are soon gone
and we fly away

iată gândul lăuntric
cel mai adânc cel
mai ascuns
ajunge la sine
se descoperă se
recunoaşte tresare şi
în sfârşit
înţelege
aceasta şi atât
a fost scurta noapte
a vieţii tale
aceasta şi atât a
fost viaţa ta
consolează-te

*

cuvintele unui înţelept
răsar şi-nfloresc
aidoma unor
sângerii ***bouganvillea**
în memoria de
lavă neagră
a eremitului
le monde est beau
mais les hommes sont
si abjects

que la vie ne mérite pas
de regret

---

*numele unei flori edenice, omniprezente în

la isla afortunada

6

n-aş putea spune de ce
parcul se-aseamănă
unui jucător de golf
singur pe pajişte
singur pe gazonul nepăsător
înverzit sclipitor pe gazonul
amestecat cu norii cu
cerul
un jucător al cărui chip
s-a dizolvat de mult în
aerul proaspăt
iar restul trupului s-a subţiat
şi se subţiază mereu
pare o rază albă de

lumină
un fulger tremurător şi
inconsistent
un semn o
mică săgeată spre cer
spre pământ şi
spre drumul
am numit aşa totul
spre drumul ce se
arată implacabil şi demn
dincolo de parc de pajişte
dincolo de dangătul clopotelor
în dimineaţa imensă
dincolo de lacul ce-nvineţeşte
undeva
orizontul
dincolo de tot dincolo de
nimic
dincolo de toate
nimicul

*

drumul
am numit aşa totul
nimicul
să numesc aşa totul?

7

drumul include
în uriaşa-i structură
mulţimea tuturor
drumurilor reale
mulţimea tuturor drumurilor
posibile
ba chiar
mulţimea fără număr a
tuturor drumurilor
imposibile
drumul spre tenerife
generează alte şi alte
drumuri
asimilează devoră
alte şi alte drumuri
ceva
orice
spre a exista
trebuie să genereze
spontan
o structură şi-o funcţie
structura drumului
din el însuşi ivită

e tot una cu funcţia
lui
iar funcţia lui e
să mă poarte în
amiaza nesfârşită
înecată-n lumină
să mă poarte spre
marea oglindă
spre ocean
lacrima azurie a soarelui
unde
chipul meu neschimbat
chipul meu întru totul
schimbat
se descompune limpid şi
aseptic
dezvelind armătura nevăzută
a duhului

*

de fapt acesta e
drumul
de la trup către
suflet
de la suflet spre
duh

şi de la duh
către Duhul

8

îmi scrii iubite prietene
că mormântul soţiei
tale s-a prăbuşit
sub presiunea ploilor sub
revărsarea torenţilor ce
năvălesc dinspre munte
spui în acel spaţiu mut
al emailului că la
întoarcere
pe drumul dintre
eterna ei casă şi
efemera ta casă
locomotiva s-a defectat
drumul s-a frânt
ţi-ai întrerupt călătoria
ca şi cum
braţul de văzduh al
iubitei tale soţii
ar fi încercat să
te cuprindă
să te înlănţuie

o zi măcar o
jumătate de zi un
minut
o secundă
şi iată
te-a oprit a izbutit să
te ţină
pe loc iar tu ai
respirat ceva mai
aproape de
ea
două ore
două lungi ore
ale amiezii
două ore în care au
stat alături
un trup
plecat şi un trup
rămas
un suflet liber şi un
suflet înlănţuit
două ore în care două
lumi au devenit una
singură
o singură lume sfâşiată
teribilă
plângând fericită

peste cadavrul
invizibil al
drumului

9

coboară seara
imensa
volatila ei paraşută
albastră
acoperă oraşul cartierul
casa grădina
acoperă grupul nostru
guraliv şi discret
cuibărit diluat în adâncimea
umbrarului
coboară seara peste
străzile ce se retrag
lin
în ele însele
eliberând spaţiul de
strânsoarea şi de
împânzirea lor
se retrag şi cărările
şi drumeagurile se
retrag aleile

cu oameni cu
animale cu amintiri
cu proiecte
se retrag din viitor din
trecut
se retrag toate întrupările
particulare ale ideii
de drum
lăsând liberă conştiinţa
lăsând liber subconştientul
lăsând liber arhetipul
desfăcând de sub
pleava şi deznădejdea
contingenţei
a trăi tragic nu înseamnă
nicidecum
a trăi în deznădejde
desfăcând
drumul în sine
măreţul drum
drumul spre tenerife
drumul
spre acest vis al
soarelui şi al oceanului
spre această nesfârşită reverie
a soarelui şi a oceanului
drumul pe care umblăm în

plină noapte
noi trei
eu femeia mea şi
lângă noi
luna

10

la cină
ca la un han ce
licăre din depărtări
călătorului
ca la un han
ce-i face călătorului
semne de foc
de la mare distanţă
la cină
înfruptându-mă din
delicateţuri am rostit
dintr-o dată
o ceapă aş dori o
ceapă fie şi verde dar mai
degrabă uscată
şi am primit ceapa dorită
am mestecat-o încet
îndelung

laolaltă cu brânza aceea rafinată
fină de recunoscut succes şi
extinsă notorietate
am mestecat ceapa ca şi când
brânza de dinaintea mea ar fi
fost brânza carpatină a
bunicului
a bunicului meu căruia
se spune că-i semăn
bunicul ce bătea
săptămânal
drumul spre polovragi singur
sub cerul violet
singur sub norii ce sufocau
brazii
singur pe drumul alb pietros
drumul lui alb şi modest şi
sublim
ca orice alt drum din
orice alt colţ al lumii create
drumul
ce l-a dus în cele din
urmă
aici
exact aici
în amintirile mele
insuportabil de vii

ce-au înecat totul
ce-au pustiit totul
în seara
aceasta

11

devreme foarte devreme în
dimineaţa de iunie
zori cenuşii la fereastră
în urmă
în spaţiu? în timp?
negurile suprapuse
ale somnului ale
nopţii
trezirea aduce cu sine
conştientizarea
drumului
trezirea **este** conştientizarea
drumului
nu a **căii**
despre care vorbesc înţelepţii
sau nu doar a
căii
calea e prezentă oricum
clipă de clipă în

adâncul **fiinţei**
ea s-a revelat s-a
descoperit
în adâncul fiinţei
ci a drumului
fiindcă drumul
drumul spre tenerife
e încrustat şi mai profund
în fiinţă el este
consubstanţial fiinţei el
trăieşte
o dată cu fiinţa şi va
muri o dată cu ea
drumul e calea concretă
pe care înaintez
iar calea e drumul
abstract
ce-mi luminează
calea

12

ziua urcă ori mai
degrabă coboară
către amiaza târzie
are şi ziua

drumul ei
şi noaptea la fel
are şi luna un drum
şi aidoma soarele
luna şi soarele
fac zilnic drumul
spre tenerife
spre oceanul ce vine
mereu din infinit şi
strânge insula în
repetata
eterna lui îmbrăţişare
lichidă
eu bătrân eremit
însoţesc fericit cei
doi aştri
zâmbind imaginii mele ce
mă cheamă din zare
zâmbind cu ochi
împăienjeniţi cu
sprâncene de soare
cu haine reci din raze de
lună
zâmbind fericit
înecat
incinerat
putrezit

monstru ce sunt
răsfirat
din nadir la zenit
cu luna sub tălpi
şi cu soarele-n
creştet

13

drumul în concreteţea
în concretitudinea lui
hilară
hilariantă
orice concretitudine
e tragicomică în atât de
reala ei irealitate
drumul
ziceam
înainte de acest insert
înainte de
această divagaţie
inutilă şi ea ca orice altceva
ca însuşi trunchiul discursului pe
care ea divagaţia a crescut
ca însuşi trunchiul
discursului pe care ea

divagaţia
asemenea iederii
îl parazitează
drumul
repet
a început cu câteva zile în
urmă
aşa ar părea dacă avem în
vedere amintita concretitudine
întruparea imediată
recentă
a ideii de drum care
la rându-i este
emanaţia recuperată intelectual
a marelui drum esenţial
arhetipal a
DRUMULUI **dromos** pe care
umblă la nesfârşit nu
doar trupul ci şi
sufletul şi de asemenea
duhul
umblă triada aceasta
ce-i însăşi fiinţa ce-i însăşi
făptura
alungată căzută
omul este vietatea ce şi-a
ratat şansa

drumul aşadar
el camino*
drumul spre tenerife a
debutat în plină caniculă în
timpurie caniculă
drumul spre tenerife
este agonia caniculei
şi nu doar a caniculei
drumul spre tenerife
a debutat cu un
vechi automobil
cu un avion bimotor cu
un zbor intracontinental şi
după aterizare a fost
secţionat brusc
aşa cum am mai spus în
istorisirea
aceasta în
această însorită cronică
a eternităţii
a fost izbit de o violentă
furtună **el vendaval**** de
botezul incomensurabil al
unui uragan al
unui potop
de potopul ce-a pus
capăt începutului

şi a pus un început
capătului
scoţând drumul din
neant din increat din
abis
scoţându-l curat nou
pur neatins
drumul
în sfârşit
drumul spre ceea ce numeam
real ireal
convenţional nonconvenţional
probabil
improbabil oniric
difuz bisolar bilunar
asemantic suprasemantizat
într-un cuvânt
abia îndrăznesc a rosti
spre ceea ce numeam şi
numesc
într-un limbaj ce transmite
mesaje doar
între mine şi mine
agonizantul meu paradis
tenerife

_____
*drumul (sp.)

**vijelia (sp.)

14

oboseala nepăsarea
mi-a mărturisit
şi-a mărturisit sieşi eremitul
apelând parcă la
propria-mi voce
îmi probează
că m-am desprins de lutul de
nimicniciile lumii că am
decolat că mă aflu în zbor
j’ai trouvé enfin
vers le terme de mes jours
j’ai trouvé le lieu où
je pourrais vivre
où je voudrais mourir
de altfel lutul
marea mamă
n-a fost niciodată
punctul meu de sprijin
oricând şi oriunde
refugiul meu stânca
mea cetatea mea
întărită

a fost văzduhul cerul
a fost mereu Tatăl
de altfel lumea aceasta
mi-a stat necontenit în
cale mi-a mascat
drumul
cu zarva ei trivială
cu vulgaritatea indecenţa
cu duhoarea cu promiscuităţile
şi devălmăşiile ei
dar iată că
la plinirile vremii
braţul de-azur al
Tatălui m-a smuls din
insalubra confuzie
mi-a pus drumul sub
paşi
mi-a pus paşii pe drum
mi-a aşezat dinainte
distanţa lumina timpul
şi spaţiul
mi-a revelat
drumul
singurul drum
regăsitul meu
drum
drumul spre tenerife

*

am ştiut limpede că
din clipa
aceea
pentru mine a
început
agonia

15

la cină
sparanghel cu
unt cartofi caşcaval
apă de munte
pauză pentru lectura
corespondenţei electronice
noapte
nu plouă
cina conversaţia corespondenţa
au împins temporar
în uitare
prezenţa centrală
absenţa centrală
fericita obsesie

dătătoare de
sens şi de
fascinaţie
drumul
drumul spre tenerife
drumul spre
insula fericiţilor
la isla de los
afortunados
drumul spre ce
a mai rămas din
eden
drumul ce recuperează
reminiscenţa edenului
drumul vis fericit
prezent în subconştient în
memorie
drumul
axul de astăzi
al lumii

16

drumul spre emaus
drumul spre damasc
drumul spre tenerife
vai mie
bătrân şi uscat
eremit
ce mic
ce lumesc
ce nevrednic
ce unic
ce neînsemnat
ce trupesc
ce departe
ce zadarnic
ce tragic
ce singur
sunt Doamne
nenorocitul de mine
fericitul de mine

17

cântec de călătorie

demult demult când râul era râu
nu curs de apă putred şi molâu
când fânul unduia până la brâu
când cerul era cer şi norul nor
când verdele sclipea ameţitor
când te-ntâlneai cu Domnul în pridvor
când te trezeai la ziuă cel dintâi
cu soarele zâmbind la căpătâi
cerându-ţi să-i vorbeşti şi să-l mângâi
când noaptea aţipind zăreai prin geam
cum cade luna-n ulmi din ram în ram
când te-nveleai în vis ca-ntr-un balsam
demult demult când drumul era drum
nu un infern de şanţuri şi de fum
când drumul lin şi alb şi vălurit
curgea din infinit în infinit
când erau taţi şi mame şi copii

nu simple acuplări ci căsnicii
când munţii revărsau păduri şi vii
când negura urca din văi tiptil
când te culca săgeata unui tril
demult demult pe când erai copil

18

splendoarea
austeră
splendoarea rece
a catedralei
dar ce foc în adânc
dar ce duh
dar ce flacără
stau pe banca de piatră
cu privirea
aţintită spre
miezul de foc şi
abis din ochiul
altarului
spre coloanele ce-l
încadrează
spre nevăzutul din
depărtările lui
acesta e adevăratul

drum
îmi şoptesc
libertatea supremă
întoarcerea în marele
tot
să numesc aşa
totul?
şi simt că nu numai
gândul
dar nici articularea cuvintelor
nu-mi aparţine

19

zi înnorată drumul
spre tenerife
pare mai clar mai
decis ca oricând
am prânzit în
oraş somon cu
cartofi cu sos
alb suc de portocale apă
carbogazoasă
lume multă
multilingvism
varietate vertiginoasă de

culturi şi de
chipuri
alături turnuri porţi şi
ferestre cu grilaje metalice
dantelăria în soare
a primăriei
în colţ bătrâna de
anul trecut aceeaşi
bătrână
cerşetoare probabil
doar că între timp a
primit un cărucior din
care contemplă
lumea din juru-i
şi ea
şi femeia aceasta
are un drum
şi aidoma ei fiecare
ins din furnicarul
străzii
al pieţei
are un drum
drumuri drumeaguri cărări
nenumărate şerpuite drepte
meandrice
drumuri şi drumuri
construind

în spaţiul neantului
structura
eşafodajul de rezistenţă
substanţa
marelui drum
aşa cum îl văd şi-l percep şi-l
pricep eu acum
ale drumului pe care
l-am numit
cât de vizionar
mi-a fost cu putinţă
drumul spre tenerife

20

la ora 17, 27
reper riguros dar cât de
inutil
ce delirant cât de
iluzoriu
am oprit imaginar
curgerea vremii
am circumscris
imaginar
nesfârşirile spaţiului
am construit

tot în vis şi închipuire
un cub
perfecţiunea însăşi
aşa cum ne spune
Apocalipsa
şi m-am situat
iarăşi imaginar
mai mult
temerar inconştient
necugetat păcătos
în teritoriul lui
inaccesibil
şi totuşi
de ce inaccesibil?
mi-am zis
de ce inaccesibil? Tu
Însuţi mi-ai spus că
dacă Te chem dacă
mă las cu totul în
seama şi-n grija Ta dacă
mă las altfel spus mântuit
voi fi primit şi eu
nevrednicul
fie şi ultimul din
şirul de umbre ce vin şi
iar vin
cu pietriş cu nisip

cu cenuşă în oase şi-n gură
voi fi primit şi eu în
cubul divin al
Ierusalimului Ceresc
eu
cel ce mă îndoiesc de
propria mea existenţă eu
care
drept să spun
am uitat că exist
de ce inaccesibil?
întreb
şi iată m-a cuprins
drept răspuns
o mare tăcere
şi iată m-a năpădit o
linişte mare
şi o mare încredere şi
o deplină
încredinţare
când m-am desprins din
acronie
când am eliberat timpul
şi spaţiul
drumul spre tenerife
se profila
tandru dur chemător

suprasensibil
din zare în zare
am reluat aşadar
calea agoniei calea
exodului
purtând pe umeri
vechea mea traistă
putrezită de
ploi
incinerată de
soare
vechea mea traistă de
drumeţie
plină cu frunze din pomul
vieţii
plină cu viaţă
plină cu moarte
plină cu ierburi
amare

21

deşi cu el începe
probabil agonia
deşi prin el se
împlineşte probabil

exodul
drumul spre tenerife nu
e nicidecum
ultimul drum
pentru cine vrea
să-nţeleagă
pentru cine are
urechi de-auzit şi
ochi în stare să
vadă
drumul spre tenerife
e **drumul**
adică mişcarea eului
în sfârşit conştientă de
sine de propriul
mister de
tenebrosu-i traseu
monocentric
adică eul ce s-a
descoperit în
sfârşit
în eterna sa ascensiune
edenică
adică mizeria nesfârşită
a trupului
incapabil să călătorească
spre propriul duh

adică istoria luptei
dintre carne şi duh

*

retorul tace
cu lacrimi amare
sub pleoape cu
umbra drumului
înfăşurată în
jurul gurii
în vremea aceasta
mientras*
impasibil
distant
drumul spre tenerife
rânduieşte ininteligibil
şi-l părăseşte
şi-l regăseşte
desăvârşitul puzzle al
vieţii

---

*în timp ce (sp.)

22

Lord let me know my end
and what is the measure
of my days
se aud psalmi
în dimineaţa de vară
vom trece zâmbind mai
departe şi de ziua
aceasta şi de
ziua ce va să vină
o nouă zi o nouă
noapte
nenumărate clipe
precum valurile râului
precum infinit reluatele
umbre şi unde ale
oceanului
e minunat să trăieşti în
lumea creată
e oribil să-ţi
închipui lumea
în afara creaţiei
drumul spre tenerife
este enigma este parabola
zilelor tale din
urmă
a vremii tale
din urmă în

toată întinderea ei
câtă întindere? how
long? până când?
plecăm aşadar în
etapa finală
a drumului spre
tenerife
iată pun piciorul pe
cea dintâi treaptă
a scării ce duce la
aeronavă
pun piciorul
pe prima treaptă
a cerului

23

cântec de călătorie

mă-ntorc în timp cum fac adeseori
un timp cu zori înrouraţi cu flori
ce debordau de soare de culori
cu verzi copaci vibrând în râu în nori
cu drumuri lungi sub arşiţi sub

ninsori
pe drumuri paşi în zări în cer cocori
şi câte zile atâtea sărbători

*

mă-ntorc în timp cum fac adeseori
un timp cu ochi imenşi întrebători

24

la han
l-am revăzut pe
scribul eremit
alter-ego halucinant şi
himeric
odaia lui
aidoma odăii mele era
la capătul unui
cerdac streşinit cu
şindrilă
cerdacul se deschidea
înspre drum
celebrul drum spre
tenerife
la ora aceea

a dimineţii
drumul era
pustiu
numai soarele venea
din sens contrar
înainta pas cu pas
către han
oprindu-se undeva
la sute şi sute de
metri poate mai
mult poate
mai puţin
oprindu-se la o
margine închipuită
a lumii
la un prag imaginar
către care eremitul bătrânul
eremit
a pornit liniştit împreună cu
mine în
timp ce oaspeţii
hanului încă dormeau
a pornit am pornit a înaintat
am înaintat
pe drumul liber pustiu
curăţit de îngerii
leneşi ai

soarelui
a pornit am pornit către soare
iar eu
l-am urmărit iar el
m-a urmărit din
priviri îndelung
până ce soarele ne-a
pus o mantie de
flăcări pe
umeri
până ce ne-a luat cu
sine încet duios
proteguitor precum
Tatăl
până ce ne-a luat şi
ne-a dus
incinerându-ne
gradual lin
moleculă cu moleculă
în crematoriul fără
capăt al
drumului spre
tenerife

25

mă uit în ochii
fiinţei umane
citesc în
adâncimile lor
imensa disperare
a urii
citesc
imensa ură ce
stă la rădăcina
iubirii
descifrez
imensa iubire
ce justifică
sacrificiul de
sine
al propriului sine
al sinelui altora
descifrez
imensul sacrificiu
de a trăi în
zadar
într-o viaţă
zadarnică
într-o lume
zadarnică

*

am pus pe hârtie
aceste cuvinte
zadarnice într-un
moment de
zadarnic răgaz
pe zadarnicul meu
drum
spre tenerife

26

plouă nimicitor
drumul este aidoma
albiei unui râu
plouă rămuros răvăşit
văzduhul pare o
frunte plină de
riduri
de verticale
ude umede
riduri
una frente fruncida*
nu se văd ochii
ochii văzduhului nu
se văd

nu pot fi văzuţi
nu se lasă
văzuţi
ochii văzduhului peste
care norii revarsă
potopul ploii
acesteia
ochii văzduhului care
nu ne privesc
fie din milă
fie din dezgust
fie din pricină că
pentru realitatea
lor esenţială
irealitatea noastră
înseamnă infinit mai
puţin decât
însuşi nimicul

*

mă întreb iarăşi

să numesc aşa
totul?

_____
*o frunte ridată (sp.)

27

l-am regăsit pe
eremit
m-am regăsit aşadar
la hanul următor
o clădire de
lemn
acoperită cu trestie
hangiul murise de
mult şi-n locul
lui
slujea un fel de
strigoi
despre care unii pretindeau
că îi seamănă
bătrânul eremit îl
cunoscuse pe
vechiul hangiu
chiar el mi-a mărturisit că
îl cunoscuse

s-a aşezat la masa
mea
exact ca şi cum
m-aş fi contemplat în
oglindă
a sorbit din cafea
m-a privit în
treacăt şi-a
zis
în hanul acesta nu
se întâmplă
niciodată nimic deşi
s-a nimerit să fie
construit chiar pe
drumul spre
tenerife
totul se reia se
repetă iată
până şi hangiul
care-a pierit
a fost înlocuit de
el însuşi

*

nu ştiu nici azi dacă
spusa lui a fost o
glumă sau nu
nu ştiu nici azi
dacă zâmbetul ce i-a
însoţit spusa
mi se adresa mie
în timp ce-l priveam drept
în ochi
sau hangiului mort ce
slujea printre mese

28

m-am observat
întâmplător în
oglindă undeva
într-un magazin
de antichităţi
era lume puţină
dar siluetele se multiplicau
la nesfârşit
aşa cum eu însumi
am scris cândva
într-un text de care
mă şi mir că-mi

mai aduc aminte
şi dintr-o dată
mă văd şi
ciudat
mă şi recunosc
în una din oglinzile-acelea
mă recunosc şi tresar
şi instinctiv fac un
pas înapoi
nu acesta e omul
care aş dori
să mă însoţească
pe drumul
spre tenerife

29

ca două prelungi săgeţi
de argint şi
smarald
lansate deodată în
aceeaşi direcţie
în sens opus
lentei înaintări a
pasului meu ce
se îndrepta înspre

scara rulantă
ca două săgeţi
ca două reptile iuţi
unduindu-se imperceptibil
aşa au pornit
cele două trenuri ale
metroului
degajând brusc peronul
lăsând lumina să
curgă pe trepte pe
scări până-n
adâncimea de fier de
beton şi de sticlă
a subteranei
lăsând liber drumul
ce se ghicea dincolo de
scările rulante dincolo
de gura metroului
dincolo de străzi şi
de case
dincolo de fiecare om şi
de toţi laolaltă
dincolo de mine
cel ce călcam chiar pe
drumul acesta
dincolo de drumul acesta
dincolo de orice drum

fiindcă **drumul**
nu e ceea ce noi înţelegem
prin drum
drumul este atât de
cuprinzător de
prezent încât copleşeşte
conştiinţa
iar noi vom afla ce este
el cu adevărat
abia atunci
când nu va mai
trebui să-l străbatem

30

un glas lăuntric
nocturn
un glas venit
din locul acela
nevăzut
neştiut
din locul acela
de negăsit
din locul pe care
nici un tomograf
nici o rezonanţă magnetică

nucleară
nu-l pot descoperi
tocmai fiindcă el
locul acela
există
adică se află dincolo de
toate puterile şi
iscodirile minţii
un glas venit de
acolo mi-a spus
într-o noapte
târziu
că drumul spre
tenerife
e începutul drumului
de-ntoarcere
în paradis
aşa mi-a spus El
béni soit-Il
din dimineaţa imediat
următoare
am pornit să-mi
iau rămas bun
de la toţi cei din
jur de la
toate cele din jur
şi să mă desprind

de toţi şi
de toate pe rând fără
nici o bucurie
fără nici un regret
am prins
să-mi iau rămas bun
împăcat fericit în
tăcere
fără-ncetare
clipă de clipă
fiindcă nu-i vreme
multă
niciodată nu-i
vreme multă
oricât de multă de
nesfârşită
s-ar crede că
este
aşa mi-a spus El
în noaptea aceea
binecuvântată să
fie noaptea aceea
béni soit-Il
ce terrible
infini de l’amour

31

am primit o scrisoare
electronică
din tenerife
voi trimite mâine la
rându-mi
o scrisoare electronică
în tenerife
şi îmi voi continua
călătoria pe urmele ei
epistolele păsări nevăzute
îmi survolează drumul
le aud noaptea zburând
murmurând
ce amestec de cuvinte
fiinţe şi lucruri
este lumea
creată
şi ce impenetrabil
mister de jur-împrejurul
acestui amestec
terra
pluta arca noastră
navighează-n derivă
învelită în valuri şi-n
întunericul nopţii

dar mai cu seamă
învelită
în golul
înfricoşător dinlăuntru
din sine
golul în care se-ncolăceşte
tenebros ca o cobră
angoasa
ea angoasa sursa
ultimă
a drumului
spre tenerife

32

cântec miezonoptic

bătrânul scrib roteşte-n minte
jocuri de sens şi de cuvinte
el care nu le-a dezmierdat
el ce-i artist nu acrobat
şi totuşi scribul când şi când
împuns de boldul unui gând
simţind în gură fum şi scrum
în ritmul pasului pe drum
îngână rime dulci precum

béni sois-Tu Iah Elohim
noi eremitici sopherim
the happy few călătorim
către-un celest Ierusalim
către-un sublim Ierusalim
acceptă-ne to sleep to dream

33

noapte
noapte neagră ca
antracitul
comparaţie consacrată
bătătorită sinucigaşă
noapte mută
nu se mai vede nu se
întrezăreşte drumul
spre tenerife
nu se aud paşi pe
întinderea lui
dar şi drumul şi
paşii există
spune eremitul
în naosul sufletului
meu neliniştit şi
liturgic

arătând cu mâna
către ferestrele
negre
există cu atât mai
mult cu cât nici nu
se văd nici
nu se aud
există cu atât mai
mult cu cât se
sustrag senzaţiilor
percepţiilor
drumul şi paşii
continuă el
au izbutit să dejoace
farsa ontologică
perfida
confuzie
dintre ceea ce este şi
senzaţii percepţii
raţionamente
dintre ceea ce este
dintre cele ce sunt
şi ceea ce delirează simţurile
ori raţiunea
adaptativă
simţurile pier o dată
cu trupul îşi prelungeşte

spusa eremitul
îşi prelungeşte eremitul
propriul delir
şi umbra realităţii
prezentă în ele
piere şi ea
realitatea nu se simte nu
se percepe nu se gândeşte
realitatea se intuieşte
acesta este felul ei pasiv
de a se lăsa cunoscută
şi mai ales realitatea se
revelează
acesta este
modul ei activ de a
se face cunoscută
şi care este revelaţia drumului?
am îndrăznit să-l întreb
am îndrăznit să
mă-ntreb
revelaţia drumului în clipa
de-acum în locul acesta
e tenerife
şi revelaţia paşilor?
revelaţia paşilor? ei bine
revelaţia paşilor în
circumstanţele date

e revelaţia drumului
spre tenerife

34

îmi amintesc
perfect
ziua de platină
când am ajuns
demult
la marginea
mării
îmi amintesc şi
hexametrii ce
mi-au înmugurit atunci ca
de la sine
în minte
astfel a zis şi bătrânul
de teamă
auzindu-i porunca
merse tăcut pe la
marginea mării bătută de
valuri
îmi amintesc hexametrii
aceştia
în simplitatea lor absolută

în frumuseţea lor absolută
în măreţia lor absolută
hexametrii ce scandau
într-adevăr
pulsaţia mării în
scoici în pescăruşi în cer
în nisipuri
dar drumul spre
tenerife
e mai mult decât
marea
mai mult decât ziua
de platină
mai mult decât
vechile mele amintiri
clasiciste
proaspăt imprevizibil
drumul
drumul spre tenerife
nu seamănă cu
nimic din ce am
învăţat din
ce am cunoscut
nu seamănă cu
nici unul din drumurile
spre mări hexametri
peisaje livreşti sau

reale
nu seamănă cu nici o cale
spre ce-i
cât de cât şi
în orice chip
în afara eului
nu seamănă cu
nici o cărare
spre alteritate
drumul spre tenerife
e-alteritatea însăşi
adică
identitatea cea
mai profundă
cea mai adevărată
cea care
deşi a ta
străină ţi-a fost
străină îţi
este şi
probabil
cât timp vei fi viu
la fel de străină
îţi va rămâne

35

cuvânt de învăţătură al eremitului

fiindcă mă-ntrebi va trebui să-ţi spun
că semenul nu-i rău dar nu-i nici bun
că nu e nici urât şi nici frumos
că nu e prost de tot dar nici mintos
că-i duşmănos perfid şi nesătul
că-i sumă de contrarii că e nul
deci tu mai înainte de-al iubi
să nu îţi faci iluzii ci să ştii

*

dacă mă-ntrebi mă simt dator să-ţi zic
un semen ca şi tine e nimic

36

în limba maternă
a eremitului-scrib
drum

drumul
e-un substantiv neutru
ca şi pământul ca
şi oceanul
soarele
e masculin iar
marea-i feminină
precum marea zeiţă
eremitului ca şi mie
ni se pare firească
neutralitatea ontologică
a drumului
între esenţialele
arhetipuri
între simboluri între
forţele tutelare
drumul
generat
aidoma a tot ce există
de Tatăl
drumul asexuat
îi aparţine doar
călătorului
se aşterne sub
tălpile lui
îl poartă
de la viaţă la

moarte
de la moarte la
viaţă
fiindcă el
drumul
drumul spre tenerife
nu-i nimic
altceva
decât desprinderea
decât fuga
de ferocitatea
marii zeiţe
nu-i nimic altceva
decât fuga de
ferocitatea maternă
nu-i nimic
altceva
decât fuga şi
disperarea ce-o
însoţeşte

37

am umblat şi-am
tot umblat prin
păduri pe câmpii şi

coline
m-am confesat
eremitului ca şi
cum m-aş fi mărturisit
mie însumi
dimineaţa
lângă aburul lent al
cafelei
am colindat pe ţărmul
mării al
diverselor râuri
sohodol ibru jaleş isar
al unor lacuri
schliersee văliug bodensee
am străbătut
ţinuturi pietroase
uscate sau
dimpotrivă mlăştinoase
am rătăcit prin
peisaje mirifice ori
indiferente
am urcat dealuri şi
munţi
am coborât în
văi şi prăpăstii
ce căutam oare
umblând atâta şi cu

atâta înverşunare?
ţin minte vorbele
unui înţelept
toată nenorocirea omului
vine de-acolo
că nu ştie sau
nu vrea să stea
pe loc
cel ce sporeşte-n ştiinţă
sporeşte-n durere
el que acumula ciencia
acumula dolor*
nu mi-e neapărat
foarte limpede
ce căutai
mi-a răspuns interlocutorul
meu dominator metafizic
şi eu am făcut
întotdeauna la fel
tot ce ştiu
a continuat el
tot ce ştii şi tu
foarte bine
e că noi
am pierdut cu
toţii ceva ori
am fost undeva

şi n-am uitat
ce-am avut
şi n-am uitat că
am fost în
locul acela
am uitat doar
unde se află
ceea ce am
pierdut
de aceea ne
găsim mereu în
exod
de aceea batem
drumuri şi
drumuri
de aceea străbatem
acum
drumul spre tenerife

*

el deşi păruse a ezita
se referise
desigur
la paradis

eu deşi mă prefăcusem
a ezita
mă gândisem
desigur
la paradis

_____
*ecclesiastul 1, 18 (sp.)

38

cântec de călătorie

îmi vin în minte-acele clipe toate
de parcă le-am trăit abia mai ieri
treceau pe drum alaiuri sau tăceri
curgeau în albii râuri argintate
albaştri munţi arome adieri
cărări pădurea punţi improvizate
scoteam din cărţi dulceţi şi mângâieri
scoteam din grai şirag de nestemate
nu ezitau strămoşii să-şi arate
în noi cei mici duhovnice averi
acum? dezmăţ dementă spolieri
elita-n zdrenţe pegra în palate

ce viaţă-n duh ai mai putea să-i ceri
acestei omeniri ecervelate?

*

îmi vin în minte-acele clipe toate
de parcă s-ar fi stins abia mai ieri

39

din nou e soare
cerul s-a limpezit
oaspeţii s-au
împrăştiat
ziua de ieri plină de
zarvă acoperită de roiul
sonor al cuvintelor
al râsetelor
acoperită de măruntele
fulgere încrucişate
ale ochilor
a lăsat loc
zilei clare limpezi
înalte

de azi
am ieşit împreună cu
eremitul
în răcoarea dimineţii
fiecare în pragul
odăii sale
în pragul diafan
ca un nor al
odăii
privind spre
depărtarea de unde
izvorăşte
imensa tăcere roşie
incendiată
a soarelui
nu suntem liberi
a rostit însoţitorul meu
nevăzut
nimeni nu este şi
nici n-a fost
liber
vreodată
de vreme ce viaţa
şi moartea se
hotărăsc în
afara noastră
tăcerea incendiată

a soarelui
părea să-i confirme
cuvintele
drumul spre tenerife
pornind de la
treptele scării pornind
de sub tălpile
noastre
se pierdea arzând
în tăcerea
aceea
drumul spre tenerife
era
mistică
tăcerea
aceea

40

din cerdacul hanului şi
până în zare
două covoare
de soare verde
două covoare
strălucitoare
ierburi hieratice

ierburi amare
străjuiesc drumul,
drumul negru
drum ca de lavă
drumul
pe care
paşii tăi lasă
clinchet de rouă şi
umbre uşoare
paşii mei lasă
spini hieroglife şi
sânge
şi soare

41

în zori chipul
bătrânului
tabloul însuşi al
dezolării
cândva coşmarul
rămânea în urmă
în noapte
acum
bătrânul eremit târăşte
cu sine la

lumină
cadavrul coşmarului
târăşte cu sine
piatra de moară
a tuturor viselor
negre prin care-a trecut
târăşte cu sine
coşmarul nocturn
coşmarul
diurn
se târăşte pe sine
ca pe-o strivitoare
povară
pe drumul limpede
măturat în
zori
de aceiaşi îngeri
leneşi, calmi şi
romantici
ai soarelui
se târăşte pe sine
mereu mai departe
în zarea incertă
punct imobil
punct mobil
pe drumul limpede
spre tenerife

42

e noapte tăcerea are
deopotrivă
culoarea luminii
şi-a negurii
drumul luminează
însă din sine
pare o cale lactee
terestră
pare o cale lactee
semiterestră
semicelestă
pe care umbrele noastre
se-amestecă printre
umbrele lunii
strig
ce strig? şi pe cine?
nu-mi aud strigătul
mai degrabă îl văd
seamănă
am mai spus-o cândva?

cu un peşte de aur
prins în mrejele lunii
şi-mi văd
clar
visul
ce mă acoperă
ce mă fereşte
de frigul
cosmic
precum o ghimpată
precum o
crenelată şi-ncenuşată
velinţă

43

o mare nepăsare m-a
cuprins
cuvintele gesturile
răutăţile semnele de
tandreţe
se opresc
se destramă în
faţa heruvimilor ce-mi
veghează cu
fâlfâitoare săbii de

flacără
edenul lăuntric
şi peisajul la fel
se retrage din existenţă
obiectele se volatilizează-n
jurul meu
la fel şi propriii
demoni şi
propriile amintiri
şi propriile
gânduri
aleargă vin din urmă
dar nu mă ajung
fiindcă tot
ce nu iei în seamă
dispare
eu nu iau în seamă
eu nu mai
iau în seamă
nimic
eu merg spre tenerife
spre acea
corolă de lavă
spre acel masiv de
bouganvillea multicolore
cu insuportabila lor
frumuseţe

eu merg
spre acel palmier înflorit
spre acel palmier
calcinat
spre acel
călugăr de piatră vulcanică
de piatră neagră
străjuind imensitatea oceanului
spre acel
el fraile* înspăimântător şi
magnific
eu merg pe drumul
spre tenerife
spre ambiguitatea
metafizicei
insule
spre poeticitatea
ei emblematică suprasensibilă
primordială
şi îndată ce-am înţeles
acest lucru
o mare nepăsare o
mare fericire
m-au cuprins
o mare
eliberare o
mare uitare

o retrezire şi-o reînviere
asemenea
morţii

---

*călugărul (sp.). numele unei stânci vulcanice, de o stranie frumuseţe, situată pe ţărmul înalt şi abrupt, în vestul extrem al insulei

44

vechi cântec de călătorie

floarea florilor de-ai fi
tainic te-mpresoară
soarta florilor de-o zi
florilor de-o vară
ierburile-au năpădit
scară
trepte
uşă
floare cu parfum
mâhnit
floare de brânduşă
lângă paltinii trufaşi
ancoraţi în stele
zâna

primilor mei paşi
strânge
pietricele
pasărea uitării
grea
trece şi tresare
floarea sângelui să-ţi bea

floare
de-nserare

45

lumea de-aici lumea din
insule oceanul
el teide*
acvilă neagră
cu pliscu-n văzduh şi cu
gheara-n smaraldele
apei
cerul şi soarele palid norii
prăvăliţi peste munţi
în văi oameni mici de pământ
şosele alburii pe care alunecă
puncte infime
din zbor

traversând vârtejuri bulboane
goluri de aer furtuni
descoperi nesfârşita mulţime
de drumuri
şi varietatea lor infinită
atâtea drumuri dar
nici un drum
atunci
te retragi
în liniştea drumului tău
ca în fotoliul unui nor
auriu
în liniştea în
cetatea de-azur a
drumului tău
pe care
l-ai numit
de ce oare?
de ce?
drumul spre tenerife

---

*vulcan (3718 m) ce domină insula şi, de fapt, întreg arhipelagul

46

în paradis
în amurg
pe ţărm lângă oceanul
ce-amestecă şi macerează
în trupu-i lichid
sare şi
soare
din venele astrului
curg
şi coboară-n
adânc
dâre de sânge
şerpuitoare
liniştea-i
aidoma apei
străvezie şi grea
palmierii se
subţiază în
briză visează
nenumăratele flori
bouganvillea
dau frumuseţii
intensităţi ce nu
se pot cu nici un chip
îndura
încât fiinţa
primind crunt şi în plin

lancea
sublimului se
pierde se sfâşie-n sine se
rupe de
sine se regăseşte-n
esenţe se
rememorează
stau pe ţărm
pe plaja neagră
înecată în flori
în palmieri şi
în valuri
stau pe **playa jardín***
în timp ce soarele
lunecă-n vid
decapitat răvăşit
stau şi simt cum
vântul din larg mă
prinde în laţ
mă sugrumă
mă risipeşte-n negre nisipuri
şi iarăşi mă strânge
şi iarăşi
mă frânge
soarele
aruncă o ultimă privire
o ultimă rază sângerie

spre ţărm ca şi cum
m-a zărit
stau pe ţărm
şiroind de
apă de soare
renăscut din
mister
regăsit în mister
învelit în

al soarelui
sânge

_____

*plaja grădină (sp.). plajă celebră în puerto de la cruz

47

cea mai grea şi
mai înzăuată luptă
pe care am cunoscut-o
de-a lungul
întregii mele vieţi
cea mai cumplită

luptă la care
asist neputincios
deşi se poartă
cu necruţare în
mine însumi
mi-a mărturisit eremitul
ca un ecou al propriului
meu gând
seara târziu
la masa de lemn a
vechiului han
stând eu
cu privirile aţintite în
oglinda neagră
a ferestrei
este lupta sălbatică
dintre carne şi duh
un război ce nu
s-a oprit nici o
clipă
de atâtea şi atâtea
decenii
şi care dintre cele două
forţe are şanse
să-nvingă?
nici una devastat
sunt doar eu

locul înfruntării lor
crude nepotolite
priveşte-mă bine şi
te cutremură
eu sunt un duh
pătat cu limfă şi
sânge
şi tot eu sunt
un trup ucigaş
în care duhul veghează
fără odihnă
cu spada alături

48

plouă neguros
plouă intens
plouă teribil
peste han peste
păduri şi
câmpii
plouă peste munţi
peste ape

drumul s-a înceţoşat sub
năvala necontenită
a ploii
soarele s-a ascuns
iarba udă frunzele
ude nu mai reflectă
nimic altceva decât
putreziciune şi negură
plouă urletul ploii a
umplut universul
valurile apele au luat
locul văzduhului
locul focului au
luat locul pământului
plouă n-a mai
rămas din tot ce
a fost decât drumul
iarăşi mă-ntreb
să numesc aşa
totul?
n-a rămas decât drumul
ca o punte peste
adâncuri lichide
n-au mai rămas decât
drumul şi
eremitul
care-şi continuă

călătoria
el însuşi strop de ploaie
printre stropii de
ploaie

49

a plouat
toată noaptea
am auzit prin somn
cum vuia
apa izbindu-se în
acoperişul de
trestie în
zidul şi-n ferestrele
hanului
abyssus abyssum invocat
mi se părea în
timp ce pluteam
în abisul dintre
veghe şi somn că
hanul navighează în
abisul diluviului
că ne aflăm
cu toţii
călători hangiu pelerini

într-o altă
realitate într-o
altă dimensiune
într-o lume complet
necunoscută
că noi înşine suntem
schimbaţi înnoiţi
transformaţi că
fără să ştim
cum unde şi când
drumul s-a terminat că
am ajuns şi-am
trecut
dincolo de
tenerife

*

şi-am înţeles
desigur
că şi cronica drumului
această însorită cronică
a eternităţii
cum am numit-o
cândva nu

de mult
se încheiase

50

văzut de-aici din prag
la miezul nopţii
drumul se derulează ca şi
altă dată
ca-ntotdeauna
pustiu
radiind dinlăuntru
precum un vag culoar
de argint
pierdut în
adâncimile visului
pierdut în
adâncimea
amintirii uitate
precum negura
însorită
a ochilor Lui
vibrând
strălucind
lăsându-mă singur
tot mai singur

cu desăvârşire
singur
chiar fără mine
însumi
în circumferinţa
unei uimiri
nesfârşite
con el paso de los días
todo cae en el olvido*

_____
*ecclesiastul 2, 16 (sp.)

epilog

tenerife
pumnul lui Dumnezeu
strângând laolaltă
ţinând împreună

infernul şi
paradisul

*

drum de întoarcere?
nu există drum

de întoarcere
din tenerife

Műnchen – Puerto de la Cruz –
Schliersee – Timişoara, 2008

Consilier editorial : Nina Ceranu
Lector : Ilie Chelariu
Apărut sub egida
Fundaţiei Culturale «Orient Latin»,
Timişoara.